

גמרא:

חכמים סוברים כן?

אמר רבא: לא נחלקו בדבר הנפגם ביוור
מיד, כגון לבוש העליון [החיצון] הנישוף
בכתלים, וכן לבוש התחתון [הפנימי]
הסמוך לבשר ונפגם מהמת זעה. ובהם
מודה רבי עקיבא שלא מעל עד פגם,

ובמה נחלקו? **בלבוש מציעא,** בלבוש
אמצעי, שאינו נפגם עד זמן מרובה. ועל
לבוש זה נחלקו, רבי עקיבא סובר: מאחר
ואינו נפגם מיד, הוא דבר שאין בו פגם,
ומועלים בו בהנאה שווה פרוטה אף בלי
פגם. **וחכמים סוברים:** הוайл ומכל מקום
נפגם, אין מועלים בו עד שיפגמו⁽⁶⁸⁰⁾,

שנינו: הננה מן ההקדש שוה פרוטה אף
על פי שלא פגם, מעל דברי רבי עקיבא.
אפשרות הלשון משמע, שגם בדבר שדרכו
להיפגם, מחייב רבי עקיבא, אף על פי שלא
פגם. הגمرا מביאה בריתא, ונאמר בה,
שרבי עקיבא מודה לחכמים.

תנא: מודה רבי עקיבא לחכמים, בדבר
שייש בו פגם, שלא מעל עד שיפגום. ולא
אמר שמועلين בהנאה שווה פרוטה אלא
בדבר שאין בו פגם.

ומבררת הגمرا: אם כן, **במאי קא מיטלגי,**
במה חולקים רבי עקיבא וחכמים, הלא גם

סובר רבי עקיבא שהוא דבר שאין בו פגם, ואילו
חכמים חולקים עליו.

הרמב"ם מפרש "רבי עקיבא חולק על הדבר
שראי לפגום עצמו, אלא שננה בו הנאה
שאין בו פגם. וזה במתכוין **שיליבש** בגד הקודש
אמצעי, שהרי נתקשטו בו וננהנה בשווה פרוטה,
ולפי שלבש אותו בסוף בגדי, לא הגיעו לכלון
לא מגופו ולא פגם. ורבי עקיבא מחייב, הוайл
ולכך נתכוין להנאה זו שלא יפגם. וחכמים
אומרים: הוайл ודרכ' הבגדים שיובלו ויאבדו,
לא מעל עד שיפגומו".

והנראה, שהוא מפרש טumo של רבי עקיבא,
כיון **שהתכוין** להנאה בלי לפגום. הלא הוא
דבר שאין בו פגם. [וכנראה התכוון לכך הרא
אורחה]. ודבריו מתחפרשים, שכוכונה עשה
פעולה שלא יפגם ולبس בגד עליון מעל האמצעי
כדי שלא יתחכך בכתלים, ותחתון כדי שלא
יתקלקל בזיעה.

התפארות ישראלי מיר ודבר נכון. בהמשך
המשנה נאמר לבש בחולוק [לבוש תחתון] וכיסיה
בטלית [עליוון], ומשמע, שאילו האמצעי הוי

מעילה של הוצאה, הוכרחה הגمرا להעמיד
בגבור. ראה שם.

אבל הראן אורה סוכר בדעת הרמב"ם,
דוחק לומר כן, שמדובר בגזירות, על כן, סבר
הרמב"ם [עיין העירה 687] שאפילו במעילה של
הוצאה מרשות הקודש, לא מעל עד שינהה.

680. כן פירושו התוס'.
ועל פירוש זה מקשים [על פי השיטה
מקובצת], שבגמרא משמע, שכוס של זהב, הוא
דבר שנפגם לזמן מרובה, ועם כל זה, היא
משמשת במשנה לדוגמה לדבר שאין בו פגם.
מכה, שדבר שאיןנו נפגם עד לזמן מרובה הוא
דבר שאין בו פגם, ולמה סוברים חכמים שלבשו
אמצעי הוא דבר שיש בו פגם?

ומתרצים: כוס של זהב לא נפגמת עד זמן
מרובה יותר מדי, מה שאין כן לבוש אמצעי,
על אף שלא נפגם מיד, נפגם בזמן מועט.

עוד כתבו התוס': כוס של זהב אינה נפגמת
כל מיד אלא לזמן מרובה, אבל לבוש אמצעי
נפגם מיד, אלא שאיןנו ניכר עד עברו זמן. ולכן,